

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnny
Přez spař měrnny
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ćí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poća,
Wokřew će!
F.

↳ Sserbske njedźelske lopjeno. ↳

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihcizischczerńi w Budyschinje a je tam ja schtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž

19. njedźela po swjatej Trojizy.

Mat. 9, 1—8.

Nasche Bože słowo rěči wo wustrowjenju jichtneho. Najke czrjody khornych, hubjonych, se wschelakimi njedostatkami wobczěženych cžłowjekow je wón tola wuhojik, tón wulki lékař Jesuś Křhrystuś! Wón pak njebě jeno sa cžělně khorosće lékař; runje tak wulke řu tež te czrjody tamnych wobzarujomnych cžłowjekow, kotrychž ř hrěchom řajědojczěnu duschu je wón wustrowik a řmėrowal. Wón je potajkim lékař kaž řa cžělo, tak tež řa duschu cžłowjeka. A tu nam stupi psched woczĩ cžłowjek, hubjeny na cžěle kaž na duschi, jichtny a hrěšny, a Jesuś jeho wot tuteje dwojeje khorosće wustrowi. Ale řhto je řczěhwř wot teho? Tón lud, kiž je pschitomny, řo džiwa a řhwali Boha, kotryž je temu cžłowřkemu řnyej tajku móž dał; ale cži piřmawuczeni, kotřĩž řu řĩžom telko džiwow řesom Křhrysta widželi, řu polni řawisće na teho, ke kotremuž řo lud wobrocžesche, a řłyscho, řo řesuś temu jichtnemu tež hrěchi wodata, řchtož tola jeno Bóh tón řnyes řam řamože, džerža to řa leřtrowanje Boha; pschetož woni nješnaju ani nochzedža řnacž řsyna Božeho, kotremuž je data řschitka móž w njebjesach a na řemi. A kaž řusto, tak řesuś tež tu řim řhubu řatřka, řo njewjedža, řchto prajicž, se řwójim prashenjom: „Kotre je lóžřche, prajicž: Tebi řu twoje hrěchi wodate, abo rjez: Stań řorje a řhodž wokoło!“ Piřmawuczeni nicžo njewotmolwja. Kotre je lóžřche, hrěchowodacže abo wustrowjenje cžěla? Tež dženska tak nekotřĩ ř temu nicžo prajicž

nima, hrěchi řebi řam wodawajo a džiwne wustrowjenje psches Božeho řsyna njewėrjo. ř kajkim prawom? To widžĩř, řdnž řo prashesř:

Hrěchowodacže a wustrowjenje cžěla,

1. kotre je lóžřche?
2. kotre je tebi nusniřche?
3. řak dostanjeřch woboje?

1. Hrěchowodacže a wustrowjenje cžěla, kotre je lóžřche, prajicž: tebi řu twoje hrěchi wodate, abo rjez: řtań řorje a řhodž wokoło? Woboje je, řdnž řo jenož ře řtom wuprajiřch, jenak lohke; řdnž pak řo řhzesř ř wuspěchom wuprajič, řak řo řo woprawdže hrěchi wodadža a řhory řo wustrowi, dha je woboje jenak cžěžke řa řłabeho cžłowjeka, lohke pak wono tež potom řĩřchcže wostanje řa řsyna Božeho. Rowdžěl je jeno tón: Wustrowjenje řhoreho widža tež jeho řobucžłowjekojo; ale hrěchowodacže cžuje jeno tón, kotřĩž řu wot cžwilowanjom řrěcha. wuřwobodženy; řaž wřhař řy njewěřch, řacz řu řwojemu řratřej abo řwojej řotřje hrěchi wodate abo řiz, dokelž njewidžĩřch do řeju wutrobny. A řdnž tež řusto na měrnym woblicžu, na pschecželnym řłowu a na řĩlym řadžerženju řebi řwėriřch pšnacž džěcžo Bože, cžłowjeka po Božej wutrobje, ř kotrehož wutrobny je precž wřata wřha řalschnosć a řřa, wřha řłosć a nješprawdosć — tón jichtny tu ani řłowcžka nješpraji, ř kotrehož řy jeho rowřacže a wodacže psches Boha pšnal; duž řyrbjesche řa řřch piřmawucženych woprawdže cžěžko bęcž, wėricž, řo je řemu wodate. A runje řak cžěžto

běšche sa nich, wěricz, so ma Jěsuš prawo a móz woda-
manja. Přichetož sa nich wón dale nicžo njebě, hačz tamny
čłowjek s Nazarethu, Jozefowy a Marijny syn, niz pať
tón wot wótzow woczafany Měšias, kotryž dyrbjesche tón
lud wumozicž wot wšichkich hrěchow. Ale tež tutnych sa-
fašnych a njewěrjazych pišmawučzenych chze Jěsuš dobyčz,
tež do jich wutrobow sašchczěpicž wěru do šebje jako wu-
možnika a duž wón čžini, šchtož hewať ničtó njedokonia:
wustrowi jichtneho, k njemu prajizy: „Stań horje, šběhń
šwoje pošleschczo a dži dom!“ A jako tón khorý po tutej
přichafni čžini a strowy a čžily domoj dže, dha bychu
tamni šwjateho pišma wučzeni tola přschidacž dyrbjeli: šchtož
tuteho jichtneho wuhoji, tón dyrbi wot wšchhomóžneho
Boha tež móz mēcž, hrěchi woadacž, sa teho ani hrěchiwoadacze
přschczěžke byčz njemóže. Ale podarmo, woni šu kaž bratšja
tamneho bohateho muža, wo kotrychž tón Knješ praji, šo
ani mormy, kiž šo s nowa wróczi, jich njeby k wěrje přchi-
nješl. Woni džerža hrěchiwoadacze sa tak čžežke, šo jo Jěsuš
njemohł dokonjecž, duž budže sa nich tež jara čžežke, hrěchi-
woadacze doštacž, kotrež je jim tola tak nušne.

2. Wustrowjenje wot khoroscze a hrěchiwoadacze, kotre
je tebi nušnišche? Šnano je tebi, luby čžitarjo, woboje
jara nušne, runje kaž temu jichtnemu. Najprjedy wot-
khorjenje. Tón jichtny bu k Jěsušej přchinješeny, ležo na
pošleschczu; njemóžesche šam hieč ani šo hibacž. Štuzy,
nošy, poršty běšche ta dołha khoroscž jemu šeshibjala, žadny
štam wón trjebacž njemóžesche a tak wón nětko na šwojim
ložu ležesche, džen wote dnja, čžwila šam šebi a tym
šwojim wšchědna staroscž. Woprawdže žel móže nam jeho
byčz, a ja čžuju s tobu, hdyž ty jeneho šnajesč, kotryž
khorý a hubjeny na šwojim ložu leži, šam a wopušchczeny,
kotrehož hrosneje khoroscze šo strowi žadlawja, kotremuž
žadny lékař wjazy pomhacž njemóže, kotryž čžaka na tón
wokonik, w kotrymž šmjercž jeho čžwila škónczi; ale njech
wón tež kóždu hodžinku licži, kiž pomalu šandže, wón hišchže
njeje šmjertny a dyrbi hišchže dlěje bjes nadžije do šrud-
neho přchichoda hladacž. Šak nušne wón tola šwoje wu-
strowjenje džerži, tak čžežke wón šwoju khoroscž šnješl!
Ale hišchže čžežicho ju šnješesč, hdyž šy ju šam šawino-
wał. Wěšo khoroscž njetrjeba přšes khorého šameho ša-
winowana byčz, kaž Jěsuš to praji wo tamnym, kiž běšche
šlepny wot naroda: „Ani tón njeje šhrěšchil ani jeho štar-
šchej, ale šo bychu škutki Bože nad nim šjemjene byle“. Šusto
pať je čłowjek šam wina na šwojej khoroscži. Widžiš tak
někotreho, kotryž přšes wopikštwo a njepóžčiwne
wašhija šwoju strowoscž do čžafša podrywa. Šchtož jemu
to čžerpjenje wošebje čžežke čžini, je to pošnacže, šo je šam
wina nad tym a šo Boža šchtrafa jeho junu hišchže wjele
hórje potrjehi. Šak wón tola čžaka na wumóženje s taj-
keho hubjenštwo! Njech je jemu hižom wustrowjenje čžela
jara nušne, nušnišche je jemu tola woadacze hrěcha. Přšch-
tož hdyž je wutroba šašo šmėrowana, hdyž je dušcha šašo
s Bohom wujednana, hdyž šu hrěchi přschifryte, dha šo
čžerpjenje lože nješe. Tak tež pola teho jichtneho. Šdyž
by jemu tež lubo bylo, šo měl jeno pod hrěchom štanacž
a šo mohł šašo strowe čželo doštacž, wjele lubšcho tola
dyrbjesche jemu byčz, hdyž šo jemu nawopať šta, hdyž
móžesche přchi khorým a hubjeným čžele šo dušcha s woda-
čžom trošchtowacž, hdyž Jěsuš na jeho čželnu khoroscž nje-
džiwajo jemu jeho winu woda. Šhutny čłowjek na ložu
žaloscže bóle žada po woadacžu hačz po strowoscži.

Woadacze hrěcha je nušnišche, hačz čželna strowoscž.

Šchto dha čži strowoscž pomha, hdyž ju jeno k hrěšchenju
trjebasč? Tak wulke kublo kaž wona je a tak jara kaž ju
šebi a bližšchemu přšchjesč, šchto čži strowoscž pomha, hdyž
njejšy wěšty Božeje woadawazeje hnady, hdyž žaneho šnuts-
kowneho mēra ani pošoja nimašč? Tutón šnutsšny mēr
a pošoj je to najwážnišche; hdyž jón mašč, dha wšchitke
njedostatki čžela ložo šnješesč, wšchitke čžerpjenja, kotrež
jako šchtrafy wot Boha pošlane tebe tež hišchže po hnad-
nym woadacžu čžwiluja, šo by šo přšchod šwojim Bohom
ponižował a šo čže dobrý čžafš njeby šašo k hrěšchenju wabił,
šo bychu twoje małe a wulke boloscže čže přšchezo šašo do-
pominale na to jene, šchtož je nušne. Šotom šnajesč tež
tu wotmołwu na hudańczko, čžehodla je tak někotry tola
tak mērný, šo dyrbišch jeho wobdžiwacž jako najwjetšcheho
a najkhoroblišcheho rjeka. Tu mašč štwu khorého. W njej
tón khorý leži, jichtny, bědny abo šchtož je mjeno jeho khoroscže.
Šsamón tu leži; domjazy šnano jeno rano, přchipołdnju
a wječzor k njemu šastupuja, dokelž maju šwoje dželo mob-
štaracž. Žadny šušod khorého njewopytuje, šnano s žyla
njewě, šo je wón jemu tón bližšchi, a tak tón khorý ni-
male nicžo wo šwojej wokolnošči nješhoni, ničtó jeho
njetrošchtuje ani njewošchewja, a tola šo jemu njewoštudži
a wón nješchčerpilwje nješkorži. Šěkar jemu dawno wjazy
pomhacž njemóže, žane lékařštwo wjazy boloscže njepolóža,
a tola wón njemorkota, ale móže hišchže druhich trošchto-
wacž, strowych, kotřiž šo dyš a dyš k njemu šabludža.
Žana biblija, žane špėwarške, žane „Šomhaj Šoh“ wjazy
čžitacž njemóže, dokelž wócžko žadny pišmik wjazy nješnaj;
ale radošcz je, šlyšchecž, tak wo šštwje jeho kherlušche klin-
čža, kotrež wón sa šwoje mlode dny nawukny. A tak to
přchindže? Wón ma woadacze hrěcha a to jemu wjazy
placzi hačz strowe čželo. Šoh daj, šo by tež ty, luby
čžitarjo, to špóšnal, prjedy hačz škhorišch; a hdyž šy hižom
khorý, njech čže khoroscž k tutemu pošnacžu dowjedže!

3. Wustrowjenje wot khoroscze a woadacze hrěcha, šak
woboje doštanješč? Šaž přchicžinu šwojeje khoroscže pytašch
a potom po přchifanjach čžinišch, kotrež čži našhoniť lékař
dawa, tak mašch tež tón šly lošcht, kotryž k hrěšchenju wabi,
potłócžicž a k temu dowėru šapšchimnyčz, pola kotrehož je
hnada a wjele woadacža. Dołholětna čžežka khoroscž běšche
hordoscž jichtneho šlamała, jeho šamoprawdošcz porašhla.
Wón šo wjazy njeprašča: čžehodla mam runje ja tu tak
hubjeny ležecž, čžehodla runje mje tuto nješbože potrjehi?
Nětk jo wón wě: jenož teho dla běch jichtny, šo bych w tutej
dołhej khoroscži došcz hnadneho čžafša měl, šo wo šwoju
dušchu štaracž, šo šwětne wězy mje njebychu wjazy wot
pošnacža wotdžeržale, šelto šym ša čžafš šwojeje strowoscže
s čžilymi štawami šhrěšchil, šo bych nětko čžim bóle pošutu
čžinił. A njeby tež ty s džafnej wutrobu prajicž mohł:
Tak dołho hačz běchu moje štawy strowe a mojej ruzy
šylnej, dha drje šym dželal wot ranja hačz do wječzora,
šamo njedželu, ale tak dołho šo tež njeprašchach ani wo
Boha ani wo dušchu, ani wo wěru ani wo prawdošcz?
Ale Bohu budž džaf, jako khorý ležach a pod wulkimi bolo-
šczemi šebi trošcht pytach, dha bu mi jašne, šo šo ani
niťku njeběch wo wěczne kubla štaral, šo njeběch prošyl
wo hnadu, wo šmilnošcz, wo miłoscžiwoscž. Škhoroscž je
mje k pošuczje dowjedla. A pošuta je wěru, dowėru kaž
pola teho jichtneho we mni šbudžila.

Wěra jichtneho běšche najprjedy hišchže mała, šłaba
a štruchla. Nicžo tu nješteji, šo by wón k Jěsušej nješeny
byčz chžyl. Wón je šo šnano jeno tehodla k njemu přchi-

njesć dał, dofelž to jeho pscheczelnjo chzynu. Zich wěru Jesuŝ widžesche, jako woni teho jichtneho na poŝleschczu ležo f njemu pschinjeŝechu pschi wschěch sadžěmfach. Lufasch a Markuŝ nam powjedataj, so luda dla, kotryž ŝo wó jstwie a psched burjemi hromadžesche, njemóžachu f Jesuŝej pschińcz, a duž woni tšechu rostopachu a motkrychu a poŝleschczu f jichtnym psched Jesuŝa dele puŝchczichu. Zich wěra wschě sadžěmfki pschewinje, a Jesuŝ ma nad nej ŝwoje wjeŝele. Wěra jichtneho njeběŝche hiŝchcže tať wulka; wěŝtu wěru wschať wón tež hižom mějesche, ale to běŝche tola haťle bóle to struchle žadanje, ŝo doměricž ŝměcz, dyžli kruta doměra ŝama. Ale Jesuŝ ŝo hižom nad tutym ŝapoczatkom wěry wjeŝeli, a na jeho woblicžu widžo, ŝo ŝo wón ŝwojeho ŝleho wobendženja dla ŝa cžaŝ ŝwojeje strowosczje jara rudži, wón troŝchtuje f njemu praji: „doměr ŝo, ŝyno, twoje hrěchi ŝu tebi wodate“. Žako Jesuŝ tať pscheczelnje na njeho pohlada a jeho troŝchtowaŝche, dha jeho wěra kruta a njepowalna narosczje, a jako Jesuŝ dale praji: „Stań horje, ŝběhń ŝwoje poŝleschczu a dži dom“, dha wón do ŝwojeho domu dže, jako njebudžische ženje thory byl. Wěra bě jeho wuŝtrowika, kaž na duŝchi, tať na cžele.

Duž w tym Knjesu lubowany, wuťn mot teho jichtneho a hrěschneho cžlowjeka tu doměru, kotraž pomha. Ty prajisč: ja wschať bych rady wěrili, ale ja to njemóžu, moja wěra je ŝlaba a ŝnadna. Žola teho jichtneho běŝche to runje tať. Ale mała wěra móže a dyrbi roscž, doniž njeje wulka a njepowalna. Hacž ty něť jichtny na ŝwojim poŝleschczu ležisč a maŝch jeno žadanje po doměrje; hacž ŝy wulka hrěschniza kaž tamna, kiž se ŝwojimi ŝylŝami Jesuŝowej nosy trěje a tať ŝwoju luboscz f njemu dopoŝasa; hacž ty kaž ŝhubjeny ŝyn na ŝwoju wutrobu dyrwiŝchi prajisč: ŝym ŝhrěschit w njebjěŝach a psched tobu; hacž cžujesč, ŝo ŝy ŝam wina na ŝwojim ŝatamanŝtwje kaž tamny ŝlóstnik f Jesuŝowej prawizy: dha tola tež tebi płačzi hnadne ŝlowo ŝhryŝtuŝa, tež ŝa tebe ŝŝižowaneho: doměr ŝo, mój ŝyno, moja džowka, tebi ŝu twoje hrěchi wodate. Šchtóž ty tež ŝy se ŝwojej ŝlabej a struchlej wěru, doměr ŝo; Jesuŝ tebi pschowoła: stań horje, kiž ŝy padnył, dži dom do njebjěŝeje domiŝny!

Šamjeń.

Kr. w H—je.

Wotkasanje.

W jenej wjeŝy w Franzowŝkej běŝche thudy paŝtyr, kiž mějesche žonu a 8 džěczi, kotrež f wjele ŝtarosczemi ŝastarowaŝche. Tola běŝche ŝebi se ŝwojej ŝlutniwosczu telko wuŝbytkował, ŝo móžeŝche ŝebi bibliju kupicž, po kotrejž hižom dawno žedžesche, dofelž bě jeho biblija dotrjebana. Nětko wschať ŝebi žanu nowu njekupi, wjele bóle tuniŝchu ŝtaru, kiž pať bě tež hiŝchcže derje ŝdžeržana. Někotry luby wječzork wón se žonu a džěczimi ŝedžesche a psalmy abo něŝchto fe ŝwjatych ŝczenjow cžitafche, a te dolhe ŝymŝke wječzory buchų tutym thudym ludžom, hdyž buchų te ŝwjate ŝtawiŝny cžitali, lube a rjane. Woŝebje wokolo hód, kotrež ŝu, kaž je piŝane, jandželjo najpriedy f paŝtyrjemi ŝwjeczili, ŝo f žyľej wutrobu wjeŝelachu, ŝo ŝu ŝami tež tajžy thudži paŝtyrjo, kotřiž ŝmědža runje tať wjeŝele hody ŝwjeczicž.

Naŝ po hodžoch naŝch paŝtyr ŝaŝo po ŝwuczěnym waŝchnju pschi ŝwojej bibliji ŝedžesche. Dofelž bě jenu ŝtronu docžitał, druhu wobroczi a — ta wěž njebe prawa. Wón mějesche ŝa to, ŝo je dvě łopjenje hromadže wŝať a duž ŝaŝo prjedawŝchu ŝtronu wobroczi. Žako tať bliže hladafche, widži, ŝo ŝtej dvě łopjenje hromadu ľěpjenej, kaž ŝo to huŝczischo w knihach namafa. Tón paŝtyr ŝwóji

nóž wŝa, jej róŝno roŝpró: a hlaj, duž tam papjerjany pjenjes, 1000 hr. hódny, leži. Žemu njecha ŝo to wěrícž, ale wón hlada a hlada a hinať njeje, tón pjenjes psched nim leži. Nětko pať ŝo tež dohlada, ŝo pschi pjenjesach mała papjerka leži. Na nej tole ŝtejesche: „Tuton pjenjes ŝym ŝebi f wulkej prózu nalutowať; dofelž pať ŝu moji cžělni herbjo wschitžy jara ŝamožiczi ludžo, kiž pjenjes njetrjebaju, tónle pjenjes tebi pschepodam, kiž ty jón w tutej bibliji namafasč.“

Tón paŝtyr f hłowu tŝchafesche a doľho trajesche, priedy hacž bě ŝo prawje domaŝať, kaťke ŝbože ŝo jemu dosta. Nětko pať bě wjeŝele pola žony a džěczi wulke.

Š tutym džiwonym wotkasanjom mějesche ŝo pať wěscže tať: Wono mot jeneho wuľhadžesche, kiž bě nad Božim ŝłowom ŝwoje wjeŝele namafať. A dofelž bě bjes džěczi a mějesche bohate pscheczělstwo, běŝche do Božeje ruťi poľožil, ŝchtó měľ jeho herba bycz a bě ŝebi teho wěŝy, ŝo Bóh te pjenjesy tajtemu da, kiž budže je trjebacz mój a ŝměje Bože ŝlowo lubo.

Šchtóž w bibliji pyta, drje tam pjenjesy njenamafa, ŝa to pať wjazny hacž pjenjesy. „Wobhwońcže ŝo w piŝmje, pschetož wam ŝo ŝda, ŝo macze wěczne žiwjenje w nim!“

Riŝiž.

a.

Riŝiž powjeda mi pschi pucžu,
Hdyž hrěschnik nimo njeho du:
Knjes na ŝiŝižu je njeŝľ twój hrěch!
Duž ŝpokojeny dale džěch.

Riŝiž wucži rjenje pschi pucžu,
Hdyž ŝrudny nimo njeho du
Pŝches pola, ľufi a pŝches wjeŝ!
Riŝiž wjedže horje do njebjěŝ.

Riŝiž kaže mi tež pschi pucžu,
Hdyž w ŝwojich mŝŝlach nimo du
Ša Knjesom dyrbiŝch ŝiŝiž tež njescz!
Tón na ŝwěcže budž twoja cžescz!

Mój Bóh je cžerpil na ŝiŝižu,
Duž ŝobu f nim tež cžerpicž chzu
A f ŝiŝižom hicž pŝches žiwjenje,
Wón traje jeno do ŝmjercže.

b.

Mój thód, tón doľho njetraje,
Nóž bórŝy nastawa;
D potom, Knježe, wobŝwěcz mje,
Šo duŝcha ŝwětko ma!

Šym wubědžil ŝo se ŝmjercžu,
Mje ľkadu do rowa,
Dha daj, ŝo žyľe ŝměrom ŝpju
Hacž do ŝudneho dnja!

Hdyž potom ŝwita na ranje
Džeń horjeŝtawanja,
Mli ŝpožcz, ŝo kraŝny widžu cže
Tam, tam mot woblicža!

Dobra wucžba.

Liŝchkež Šan bě wuŝtojny tyŝcer, kiž móžeŝche něŝchto f drjewa wudypacz a mohł f tym wjele dozpicž, njebudžische jeno palenz byl.

W poslednim času bēšche to tak slē, jako budžišche jeho čert sam pschimnyl a do forczmy wlekl. Wón bēšche na runym puczju, so po czēle a duschi skazyč dacž. Runje bē i khamora to poslednje swuczahał a sprospchedal, so mohł najeński pjenes sa swoju stwu saplaczicž, a njebē nicžo wjazny skhomał, hacž swoju wschēdnu draštu a swój džēlacžerški grat.

W tej wšy, hdžēž Wischka bydlešche, steješche prastara zyrkej, kiž mēješche so swuporjedžecž. Duž so twarški mištr fararja woprascha, hacž njeby nětoho wjedžał, kiž by so na dypanje do drjewa wustejal a na drjewjanej klētzy něšto porjedžicž mohł. Farar so na mēšče na Wischkež Jana dopomni a tu wēž do swojeje ruki wsa.

Godžinu po tym so Wischkež Jan mało njedžiwajšche, jako farar pola njeho sastupi; wón bē febi hižom myšlił, so je farar jeho dawno jako njeopolēpschomneho spusczyl. Farar w ruzy kruch drjewa njebešche. „Glejczje,“ farar pocža, „ja hym Waš twarškemu mištrej poruczil a Wy dyrbicze na pruhu spytacz, i tuteho drjewa jandžela sa klētku wurēšacz. Poradži so to, dha smējecze pschichodnje hišczje wjazny czinicž. Wischka bē wschōn wjekeły a sbožowny. Hišczje ženje njebē so jemu tajki czestny nadawł dostal, a tōn pschińdže runje nětko, hdžyž bēšche pschi kamym we swojeje nusy sadwēlował. Wēdom bē farar i durjemi won, dha so se wschēj mozu do džēka da. Wón chyzšche jandžela tak rjaneho shtowacz, so dyrbeješche so twarški mištr džiwacz. Ale bōrny so jeho wjebele shubi; i tym drjewom njebē tola nicžo sapoczecž! Bēšche to kruch duboweje deski, na kotruž bē deszcz kapal; pschetož snutskach bē to drjewo zple prochnawe, runjež so swonkach hišczje dobre bycz sdašche. Rano sahe tehodla Wischka k fararjej džēšche. „Nó, nó,“ džēšche tōn, „jandžel drje tola hižom hotowy njebudže?“ — „Nē, knjes fararjo,“ Wischka wotmolwi, „„ja bohuzel du, Wam wojjewicz, so je to drjewo, kotrež mi daszczje, tak prochnawe a nahnite, so ani najwustojnišchi wumjelž njemohł i njeho jandžela scžinicž.“ — „Tak, tak,“ farar snapšhecžiw, „to je mi žel. Wy pak tola wczera prajeschczje, so je to dobry kruch drjewa.“ — „„Daj wschaj,“ Wischka džēšche, „to wschaj tež je, jeno wloha je jemu schkodžila.“

„Wischka,“ na to farar i nowa pocža, „ja chzu so Wam jeno wusnacž; i tutym kruchom drjewa chyzch Wam sa Wasche žiwjenje dobru wuczbu dacž. Njemēšczje dha Wy, so febi Wóh wjele tykacz krōcz bóle požada, Waš po swojeje podobnosczj shtowacz, hacž Wy, so byšczje i tuteho drjewa jandžela scžinili? Ale Wy jemu to njemōžne czinicze. Tak dołho, hacž Wy pijeczje a febi stym wschē swoje najlēpsche mozy kazyčje, njemōžje wón i Waš nicžo prawe scžinicž.“

„Sa chyzł Wam tak rad pomhacz,“ farar dale rēczješche; „ja chzu Wam stromy kruch drjewa dacž, so byšczje i tym jandželom spytali; tola pak jeno i tym wumēnjenjom, so so picža wostajicze a tak Bohu skladnoscz dacže, so wón tež i Waš něšto shtuje.“

Wischka to slubi a wón je swoje słowo džeržal. Jandžel sa klētku so poradži, a Wischka sam strōšbe, pobožne žiwjenje wjedžješche.

Wschitke dny w tydženju.

Wotpoczink we Jesužu
Žadam febi njedželu,
Wytajo fej Boži dom,
Cžēlam na nej psched swētom.

Žohnowany psches słowo
Wōndželu mam k džēlu so;
Schtož dže na nje i modlitwu,
Smēje prōžu radženu.

Wjekeły pak wutoru
W swajsku i Bohom dale du;
W swojeje hnadžje samostacz
Chyzł mi hacž do kōnza dacž!

Ssrjeda steji wosrjedža,
Khwataj srjedža žiwjenja,
Dha džēch psches tōn kōtki czaj
Na njebeški wēczny kwas!

Wot Boha — tak wuczj schtwōrtk —
Wjeru kōždy Boži dōrtk.
Szamu sbōžnoscz pschichodnu
S jeho hnady dostanu.

Pjatk je wumrjek Wóh mój Knjes,
Schtwōrtk wón spēl je do njebeš.
Pjatk khwal jeho wumrjecze,
Psches kotrež masch žiwjenje!

Pokledni džen, kobotu,
Na kōnz wscheho dopomnja;
Wotpoczink nam khabatny
Wobradž, Božo, po prōžy!

Njedželu pak je smjercze
Jesuh Khrystuš stanł je;
Stānny i wulkim wješelom
Wschitzny kōbu i Jesužom!

Wschelake i bliska a i daloka.

S Draždžan. Sańdženu njedželu mējachu tu Szerbjo sažo w schiznej zyrkwi swoje kemschenje. Nahladna licžba Szerbow bē so sešča, ale něotre lube a derje snate woblicžo tola tež wobrachowasche. Spowjedž bēšche k farar Domaschka i Budestez, přēdowanje pak k farar Matek i Warta na so wsał. Pschichodne šerbste kemschenje w schiznej zyrkwi w Draždžanach budže, da-li Wóh, njedželu 2. adventa.

— Diōzesanske shromadžiny we Łužicy smēja so w druhim tydženju oktobra a to pōndželu 6. oktobra pop. 1/4 w Žitawje, wutoru 7. oktobra pop. 3 w Kamjeńzu a srjedu 8. oktobra pop. 3 w Budyschinje na inatym mēšče. Džēński porjad budže scžehowazy: Nēcz knjesa wyschšcheho zyrkwinskeho radžicžela Rosenkranza. Rosprawa diōzesanskeho wubjerta: „Ssobustutkowanje zyrkwinskeho pschedstejicžerstwa sa hajenje njedželiskeho mēra.“ W Budyschinje budže knjes farar Mann i Kummwalda hišczje pschednoschowacz wo pohrjebnišczach a jich hladanju. We tej kamej myšli budže w Kamjeńzu rēczecž knjes duchowny Köhler i Polcznizy. Woschje knježa zyrkwinsch pschedstejicžerjo so pomokani, na diōzesanskej shromadžinske pschitomni bycz a konsistorialna wyschnoscz woczakuje, so kōžde zyrkwinske pschedstejicžerstwo i najmjeńšcha 4. džēl swojich kōbustawow pōsczele. Tež kollaturiske knještwa so wutrobnje pscheproschene a so wot nich bohate wobdželenje woczakuje.

— Do Wiskopiz pschińdže 1. oktobra sažo wójsko. Szrjedž sańdženeho lēstotta so tam wozajny stejeli, ale wot teho czaha niz wjazny. Tam so 1. kompanija trajnskeho bataillona, kiž so nowa tworj, položj.

„Bombaj Wóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wschēch pschedawarňjach „Serb. Nowin“ na wšach a w Budyschinje dostacz. Na schtwōrcž lēta płaczj wón 40 pj., jenotliwe czjibla so sa 4 pj. pschedawaju.